

DE WILG.

De wilg stond in de morgen
te droomen aan de waterkant —
door z'n verwarde takken
de wind ging, als een koele hand.

Het licht, nog jong en teeder,
viel, gouden bundels, om hem neer
en over alle weiden
lag frisch en onberoerd de sfeer.

De wilg stond zoo verlaten
als een gebogen, oude man,
die van de nieuwe zomer
geen jonge vreugd meer wachten kan,

een oude, moede droomer,
die diep de dingen heeft verstaan,
en die de lichte morgen
als wijding óver zich voelt gaan....

En, als de herfst gaat dalen,
de blanke bijl hem wachtend vindt,
het wonder heeft begrepen,
dat ligt in zonneschijn en wind....

E. A. J. VAN EYSSELSTEYN.